

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 września 2006 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Centro di Musicologia Walter Stauffer przeciwko Finanzamt München für Körperschaften

(Sprawa C-386/04) ⁽¹⁾

(Swobodny przepływ kapitału — Podatek dochodowy od osób prawnych — Zwolnienie z podatku dochodów pochodzących z najmu — Przesłanka miejsca zamieszkania — Fundacja prawa prywatnego uznana za fundację użyteczności publicznej)

(2006/C 281/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Centro di Musicologia Walter Stauffer

Strona pozwana: Finanzamt München für Körperschaften

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 52 traktatu WE (obecnie, po zmianie art. 43 WE), art. 58 traktatu WE (obecnie art. 48 WE), art. 59 traktatu WE (obecnie, po zmianie art. 49 WE) oraz art. 73 B traktatu WE (obecnie art. 56 WE) — Ustawodawstwo krajowe w dziedzinie podatku od spółek — Zwolnienie fundacji użyteczności publicznej prawa krajowego pobierającej dochody w danym kraju pochodzące z najmu pod warunkiem, iż fundacje te są rezydentami

Sentencja

Artykuł 73B traktatu WE w związku z art. 73D traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby państwo, które zwalnia z podatku dochodowego od osób prawnych dochody pochodzące z najmu osiągnane na terytorium kraju przez fundacje prawa krajowego uznane za fundacje użyteczności publicznej, co do zasady podlegające nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu, gdy mają siedzibę w tym państwie członkowskim, odmawiało przyznania tego samego zwolnienia z podatku z tytułu tego samego rodzaju dochodów fundacji prawa prywatnego, uznanej za fundację użyteczności publicznej z tego tylko powodu, że mając siedzibę w innym państwie członkowskim, podlega ona jedynie ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 23.10.2004.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 września 2006 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — i-21 Germany GmbH (C-392/04), Arcor AG & Co. KG (C-422/04) przeciwko Bundesrepublik Deutschland

(Sprawy połączone C-392/04 i C-422/04) ⁽¹⁾

(Usługi telekomunikacyjne — Dyrektywa 97/13/WE — Artykuł 11 ust. 1 — Opłaty nakładane w przypadku indywidualnych zezwoleń — Artykuł 10 WE — Pierwszeństwo prawa wspólnotowego — Pewność prawa — Ostateczna decyzja administracyjna)

(2006/C 281/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: i-21 Germany GmbH (C-392/04), Arcor AG & Co. KG (C-422/04)

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht — Wykładnia art. 10 WE i art. 11 ust. 1 dyrektywy 97/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych przepisów ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji [zezwoleń] w dziedzinie usług telekomunikacyjnych (Dz.U. L 117, str. 15) — Opłata nakładana na przedsiębiorstwa z tytułu indywidualnych zezwoleń, naliczana przy uwzględnieniu przewidywanej kwoty ogólnych kosztów administracyjnych organu regulacyjnego w okresie trzydziestoletnim

Sentencja

- 1) Artykuł 11 ust. 1 dyrektywy 97/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych przepisów ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji [zezwoleń] w dziedzinie usług telekomunikacyjnych stoi na przeszkodzie stosowaniu takiej opłaty z tytułu indywidualnych zezwoleń, która jest naliczana przy uwzględnieniu ogólnych kosztów administracyjnych organu regulacyjnego związanych z wydaniem tych zezwoleń w okresie trzydziestoletnim.